

man ønskede at faa Lejlighed til at udtale den i 2det Punktum indeholdte Regel, hvorefter Undladelse af rettidig at give Underretning om Mangler til Kommittenten ikke har de strenge Følger for Kommissionæren, som efter Købelovens § 52 ramme en Køber, der undlader i rette Tid at give Meddelelse om Mangler ved Salgsgegenstanden, nemlig at Mangelsindsigelsen fortabes. En tilsvarende Følge vilde være for haard imod Kommissionæren, som ikke i Tide har underrettet Kommittenten om Manglerne ved Konsignationsgodset. Man har ment, at det er fuldt ud tilstrækkeligt, ligesom den tyske Handelslovbog § 388, at paalægge Kommissionæren at erstatte Kommittenten den ved hans Undladelse forvoldte Skade.

Bestemmelsen angaar som bemærket kun Salgskommission. En særlig Forskrift om, at Indkøbskommissionæren straks skal underrette Kommittenten om Mangler, som forefindes ved den indkøbte Vare, er anset uforholdsmæssig. Ofte kan Kommissionæren paa egen Haand foranledige Fejlen rettet, uden at der er Grund til at forurolige Kommittenten; kræver Kommittentens Interesse en Underretning, er Kommissionæren efter § 7 pligtig at give ham den. Som tidligere bemærket har Indkøbskommissionæren i Forhold til Kommittenten en Købers Forpligtelse til at reklamere overfor Sælgeren, og Følgen af, at han undlader at reklamere overfor denne, maa derfor blive, at Kommittenten overfor Kommissionæren kan afvise Varen, eller fordrø Skadeserstatning efter Reglerne i §§ 15 og 17.

§ 13.

Af denne Bestemmelse følger, at Kommissionæren ikke maa beholde noget af det, han har opnaaet ved Hvervets Udførelse; han maa saaledes f. Eks. ikke beholde Overskuddet, hvis han sælger over eller køber under det fastsatte Limitum. Imidlertid forekommer det dog ikke helt sjældent, at Parterne træffe en fra denne Regel afvigende Aftale, f. Eks. saaledes, at Kommittenten kun skal have en bestemt

Pris for Varen, medens Kommissionæren maa beholde, hvad det lykkes ham at faa ud over denne Pris.

Skønt Reglen i § 13 skulde synes meget enkel og let gennemførlig, kan der dog opstaa en Række Tvivlsspørgsmaal. Det hænder saaledes ikke sjældent, at en Indkøbskommissionær, som i Aarets Løb for mange forskellige Kommittenter har indkøbt Varer hos det samme Firma, ved Aarets Slutning af dette, under Navn af Ekstrarabat eller lignende, modtager en Godtgørelse, saafremt den samlede Købesum for alle de i Aarets Løb indkøbte Varer udgør ialt et Beløb af f. Eks. mindst 10,000 Kr. Fordeling af Rabatten paa samtlige Kommittenter i Forhold til deres Køb vilde kunne være ret besværlig, og det kan maaske omtvistes, om enhver af Kommittenterne, selv den, for hvem der kun er indkøbt et forholdsvis lille Vareparti, har noget naturligt Krav paa Andel i Rabatten. I saadanne og lignende Tilfælde vil der vistnok jævnlige være Koutume for, at Kommissionæren maa beholde Rabatten, men forsigtigst vil det være, at han paa Forhaand underretter Kommittenten om Sammenhængen og forbeholder sig Rabatten. Ligeledes er der maaske Koutume for, at Veksellerere beregne sig Kurtage baade af Køber og Sælger; men det er formentlig i dette ligesom i det førstnævnte Tilfælde tvivlsomt, om ikke Kommissionæren for at være paa den sikre Side i Forvejen maa underrette Kommittenten om, at han vil beholde Ekstrafordelen.

Kommissionen har haft Opmærksomheden henvendt paa Spørgsmaalet om Betimegheden af at give Regler om, at Indsigelser mod Kommissionærens Opgørelser skulde fremsættes inden en vis bestemt kortere Tidsfrist. Man har imidlertid opgivet dette, dels fordi det efter Omstændighederne, saaledes navnlig naar Kommissionæren har Kommittentens Varer paa Lager, vil kunne være vanskeligt for Kommittenten at kontrollere Rigtigheden af Kommissionærens periodiske Opgørelser, dels fordi der ikke fra handelskyndig Side er ytret Ønske om Fastsættelse af nogen bestemt Frist. Bestemmelsen i § 20 om,